

Erôtický knižní klub

ZÁHADA
LÉČIVÉ
KNIHY

Connie Kestel Spittlerová

Erotický knižní klub

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Connie Kostel Spittlerová
Erotický knižní klub – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

*Erôtický
knižní klub*

ZÁHADA
LÉČIVÉ
KNIHY

Connie Kostel Spittlerová

VĚNOVÁNÍ

Tuto knihu věnuji svému tatínkovi Charlesi A. Kostelovi, babičce Katherine Rokusek Kostelové a všem ženám v České republice.

Jsem neskonale vděčná své rodině: manželu Bobovi a dětem Jami, Fae, Valerii a Juddovi.

Dále srdečně děkuji všem kamarádkám a čtenářkám, které mě po celou dobu podporují v psaní.

PROLOG 1500 n. l.

Vévodkyně z Jarduinu smočila pero v nádobce s červeným inkoustem. Ruce se jí třáslly. *Náprstník. Oměj. Rulík.* Pečlivě vykroužila každé šarlatové písmeno a vypsalala názvy bylin, z nichž čísel jed. Tyhle nebezpečné rostliny používal cikánský léčitel Z. při svých experimentech. Husím brkem zaznamenala každičkový lék, přesně sepsala všechny přísady a pokyny.

Pak si stáhla zlaté brokátové rukávy, vyhlédla z okna vysoké věže a znovu si vybavila příjezd toho tichého kočovníka. Požádal o povolení vstoupit železnou branou na území alsaského hradu a potom jí vyprávěl o své experimentální medicíně. Panství spadalo pod její správu, a tak mu nabídl přístřeší pro jeho práci. Po několika dnech pro něj začala z trsů otrhávat bylinky, které používal ve svých recepturách, a sušila je v umývárně. Brzy se stala jeho pomocnicí. Drtila a stloukala směsi bylin a doufala, že se jí podaří vyléčit její vlastní bolesti. Když se objevily zvěsti, že jeho medicíny mají hojivé účinky, zkoušela je usrkávat po malých doušcích, ale úleva se nedostavovala. Její opotřebované tělo bylo příliš ochromeno nemocemi.

Zpěv vrabce za oknem ji přiměl opět usednout za stůl. Znovu se pustila do psaní. Tentokrát sepsala pět přísad na přípravu zvláštního čaje, který Z. vařil. Květinový odvar s erotickým nádechem. *Pelyněk. Máta. Libeček. Řebříček. Živulka.* Byl to jeho jediný recept, který obsahoval pouze požitelné bylinky. Když Z. prohlásil, že tento nápoj dokáže nejen odvrátit

proces stárnutí, ale také stimulovat milostnou touhu, všimla si, že jeho pravidelní konzumenti vypadají mladistvěji a vitálněji.

Nedokázala ovládnout svou zvědavost a jednoho dne elixír okusila. Omámená jeho účinky se dopotácela do postele, kde se oddala snění o opáleném muži, který zcela uspokojí veškeré její potřeby. Následujícího dne se celé hodiny procházela po zahradě a snažila se vybavit si slastné pocity, které ovládly její stárnoucí tělo i mysl. Po cestě zpět ustaraně přemýšlela, že by čaj mohl zasáhnout do života obyvatel panství. A když někteří vážně nemocní pacienti, které Z. léčil, zemřeli, poslala ho pryč.

Nemohla se ale zbavit dotěrné otázky: zemřeli ti staří a nemocní lidé přirozenou smrtí, nebo po požití jeho lektvarů? Stejně jako ten cikán věřila, že vše zelené pocházející z přírody může léčit. Teď, když cítila, že jí nezbývá mnoho času, snažila se uchovat jeho učení pro budoucí generace. Ty snad budou mít možnost studovat a prověřit účinnost a bezpečnost těchto receptur a využít je k boji proti všemožným obávaným nemocem.

Když skončila, popsané listy složila a vložila je do pouzdra, které připnula k zadní straně své knihy o pěstování rostlin a léčivých bylin. Zapálila svíčku a otiskla dvě rudé pečeti: první na kapsu uvnitř, kde se skrývaly recepty Z., a druhou na obal své knihy. Sebrala poslední síly a napsala svému synovi krátký vzkaz:

Můj milovaný Gozberte,

od doby, kdy tvůj otec zemřel, jsi prokázal velkou odvahu. Můj čas se pomalu naplnil a je teď na tobě, abys zajistil chod našeho milovaného panství Jardin. Mám na tebe jednu prosbu. Schovej mou knihu léčivých bylin před zvědavýma očima. Nepíše se v ní o žádných rodinných tajemstvích. Obsahuje jen moje kresby a seznamy našich rostlin a lidových léčebných postupů. Najdeš tam ale také návody cikánského léčitele na přípravu

*odvarů proti otokům, různým výrůstkům a příznakům stárnutí.
Nech ji bezpečně ukrytou ve sklepení, dokud nenastane ten
správný čas. Nelze předvídat, zda nebudou tyto informace
jednoho dne považovány za cenné někým skutečně vzdělaným
a použity k léčbě vážných onemocnění, která postihnou druhé.
Tvá milující matka vévodkyně z Jardinu*

Položila vzkaz na šarlatový obal *Léčivé knihy* a vše převázala zlatou stuhou. Vyčerpaná rezignovaně sfoukla svíčku a položila prsty na snítku libečku utrženého na zahradě. Čekala, až ji zahálí stín smrti, jejíž tíha se neustále vznášela okolo jejího těla. Když zafoukal vánek, křehká duše vévodkyně opustila tělo a odletěla na křídlech vrabce.

Do hradní věže zabloudil motýl a dosedl na rukopis. Mával svými oranžovočernými křídly. Ten plynulý pohyb byl neslyšný, vzduch se však hýbal a třepotání pestré mozaiky pokračovalo díky jejich neviditelným jemným úderům. Mávání nabývalo na intenzitě a rozpínalo se. Zaplnilo celý prostor věže a pokračovalo dál. Nakonec splynulo s proudem větru, který se zdvihl, prohnal se sluncem zalitou zahradou a minul zlověstný mrak války a chorob, který se vznášel nad alsaskou krajinou.

Později se na kvetoucích švestkách uhníždili vrabci a cvrlikali své písne mladým sazeničkám bylin, které rašily hluboko v půdě.

Ještě později se na zelenajících polích shromáždily včely. Přilákala je vůně libečku, jetele a mrkve, která se linula venkovským vzduchem.

Poklidná píseň rytmického pohybu oranžovočerných křídel se šířila dál bez ohledu na dobu a počasí.

KAPITOLA

1

Jak se Země otáčela ve vesmíru, epidemie a jiné katastrofy přicházely a odcházely, ale rodina Jardinů vše ve zdraví přečkala na svém kamenném hradě tyčícím se mezi rozeklanými skálami uprostřed rozlehlé alsaské krajiny. Později rodina investovala do hroznů odrůdy Pinot Blanc. Vyměnila život na luxusním hradu za vinici, která se proslavila svým vynikajícím produktem, klevnerem s kouřovým aroma. Obklíčená prolétajícími se větvičkami vinné révy tam na zahradě, která kdysi dala rodu Jardinů jméno, dále rostla stejná zelenina a neobvyklé byliny.

Uběhlo několik set let a *Léčivá kniha* zůstávala ukryta před světem ve sklepení, dokud se ve dvacátém prvním století nestala součástí reklamní kampaně. V roce 2015 se už víno Jardinů prodávalo slušně, ale vévoda Quincy toužil po ještě větším zisku. Najal marketingovou firmu, aby jim pomohla rozvinout mezinárodní prodej, a ta přišla s návrhem na výrazný rudý leták. Ten nejen že propagoval jardinské víno, ale navíc lákal zvědavce tím, že se zmiňoval o vzácném rodinném dědictví v podobě ukryté knihy.

Semena z alsaského dědictví na prodej,
jedlá i jedovatá,
pouze pro dekorativní účely.
Ze středověké zahrady, z panství rodiny Jardinů,

kde je ukryta zapečetěná *Léčivá kniha*...
Ceník vína a bylinných semen naleznete uvnitř letáku.

Podle slov letáku byla semena klíčem k životu v souladu s přírodou. Semena, jejichž síla by byla umocněná záhadou starobylosti a nebezpečí, nebyla zrovna snadno k dostání. Kde by člověk sehnal takovou neobvyklou sbírku? Samozřejmě pouze na panství Jardinů, alsaské vinici proslavené vynikajícím klevnerem.

Počítačový program vygeneroval jako území, na němž bude distribuce letáků zahájena, Spojené státy americké. Zemi, která je známá svými neomezenými finančními možnostmi a štedrostí. Následný výzkum pak vyhodnotil Kalifornii jako stát, kde bude nejvhodnější zkusit prodávat víno pomocí záhadných semen.

KAPITOLA

2

S laná přímořská vůně zaplavila budovu se štukovanou omítkou postavenou v typickém koloniálním stylu v Groverly v Kalifornii. Uvnitř Ústřední knihovny pracovala ve svém koutku asistentka ředitelky Lily McFaeová, která právě třídila poštu. Myšlenky jí zabloudily na její beznadějný život bez lásky. Ve svých čtyřiceti letech toužila opět někoho milovat, líbat a objímat, toužila po tom jedinečném závanu milostného dobrodružství. Po někom, koho teprve potká. Po někom, kdo na ni tam někde čeká. Zachvěla se. V tomhle okamžiku to znělo naprosto nereálně.

Z iPhonu hrál Mozart. Otevřela knihu s návody na origami, která byla určena k vyřazení, protože si ji nevypůjčilo dost lidí. S nosem zabořeným mezi stránkami sáhla po šarlatovém letáku ležícím na vrchu hromady nevyžádané pošty. Prsty přejížděla po propracovaných ilustracích. Záhyby údolí. Horské záhyby. Spousta záhybů. Ze skládaného zámotku se vynořil papírový motýl. V povznesené náladě poslala knihovnice svůj výtvar vzduchem přes přepážku.

Z druhé strany se ozval podrážděný hlas: „Co to bylo proboha?“

Když Lily vykoukla, zjistila, že její mistrovský origami kousek uvízl ve vyčesaných vlasech její přísné šéfové, ředitelky knihovny slečny Trumelové.

„Ach, to mě mrzí,“ omluvila se Lily.

„Čas na hraní vypršel.“ Slečna Trummelová mrštila papírovým motýlem o podlahu. „Máte už domluvenou náhradní výstavu za ty baseballové karty? Omluvili se opravdu na poslední chvíli.“

„Zatím ne, ale něco vymyslím.“

„Snažte se s něčím přijít co nejdřív.“ Ředitelka Trummelová jí podala úřední obálku. „Tohle vám posílá personální oddělení groverlyské radnice.“

Lily roztrhala obálku, vytáhla složený list papíru a rozevřela jej.

*Vážená slečno McFaeová,
z důvodu snižování stavů bude pozice asistentky ředitele bohužel
zrušena.*

Prosím, považujte toto sdělení za oficiální výpověď.

Vyrazilo jí to dech. Nedostávalo se jí slov a v hlavě jí pulzovalo. Zavřela oči. Už nebude dál pečovat o cenné, starobylé svazky uložené v oddělení speciálních fondů. Nemohla tomu uvěřit.

Slečna Trummelová si srovnala nažehlené manžety na svém kancelářském kostýmku. „Bohužel jste první, kdo musí odejít, ale knihovna má vážné finanční problémy a oběti jsou nevyhnutelné.“

Lily počítala. „Osmnáct slov totálně rozmetalo můj dosavadní život. Jsem jediná, kdo musí dát hlavu na špalek?“

„Ano, ale berte to tak, že máte ještě chvíli času, než ostří dopadne. Musela jste přece zaslechnout nějaké řeči o napjatém rozpočtu a propouštění.“ Slečna Trummelová se rozhlédla a podrobila Lilyin pracovní stůl pečlivému zkoumání. „Kvůli tomu dopisu jsem vám také domluvila účast na jistém projektu. Jde o takový malý výlet, díky němuž odsud budete moct uniknout. Obdržela jsem žádost od ženy jménem Piper Valerianová z Nolanu. Město, kde žije, nemá vlastní knihovnu, a tak by potřebovala

pomocť se založením místního knižního klubu. Napadlo mě, že byste uvítala možnost vypadnout z téhle budovy a zvážit svoje další možnosti.“

Lily se sehnula, zvedla papírového motýla a odložila ho stranou. „Nesem zrovna nejlepšř řečník. Asi by měl jet někdo jiný.“

„Nikdo jiný není k dispozici. Berte to jako svou poslední šanci se blýsknout.“

„Netoužím po tom se ukázat. Musím přemýšlet.“ Dumala nad nedávnou hádkou s ředitelkou Trummelovou ohledně odstranění klasických děl a dalších vybraných svazků z polic. Jako asistentka ředitelky protestovala proti novému nařizení. Z důvodu nedostatku místa na policích měly být všechny svazky, které si během posledních dvou let nikdo nevypůjčil, odvezeny do skladu a vydávány pouze na zvláštní žádost. S argumenty, které předložila, Lily neuspěla. Možná zrovna tahle její angažovanost se hrála svou roli v tom, že ji propustili.

Slečna Trummelová se pozorně zahleděla na vysoký stoh knížek na Lilyině stole. Ťuk, ťuk, poklepala dokonale upraveným nehem na horní obálku. „Tohle jsou klasická literární díla, která jste si vypůjčila, protože jinak by jim hrozil průšvih, že? Zahráváte si.“

„Víte, že jsem byla své profesi knihovnice vždy oddaná a celé ty roky jsem pracovala spolehlivě.“ Z jejího hlasu byla cítit hořkost. Zmuchlala dopis a strčila ho do kapsy. „Podávám námitku proti své výpovědi. Opravdu nemůžu jinak.“ Zvýšila hlas tak, že ji bylo slyšet i v ostatních kóých.

„Tohle není zrovna správný přístup, Lily. V dnešním světě byznysu nic netrvá věčně. Dejte mi vědět, až zajistíte tu náhradní výstavu. Mimočodem, za půl hodiny vám začíná služba u poradní přepážky.“ Ředitelka na podpatcích odklapala chodbou.

Lily se šourala pár kroků za ní. Měla v úmyslu najít útěchu ve svých milovaných knihách. Její vysoká hubená postava ve volných lněných

šatech a nepoddajné kaštanové vlasy ostře kontrastovaly se vznešeným vzezřením její nadřizené.

Přesto si Lily se vztyčenou hlavou vykračovala mezi stohy knih jako vévodkyně zahradou, proploovala mezi regály, vybírala tituly pro zmíněný knižní klub a přemítala o svých oblíbených textech. O zápletky knihy *Smrt si jde pro arcibiskupa* Willy Cartherové. O postavách v *Middlemarchi* George Eliotové. O melodických frázích a pasážích ve *Vlnách* Virginie Woolfové. Spíše než k bestsellerům tíhla při svém výběru ke klasickým dílům, která zbožňovala. K tomu přispěl také fakt, že tyhle knihy si nikdo nepůjčoval. Vytahovala z polic celou škálu titulů, které se ocitly v potížích. Inspirovaly sice čtenáře po celá léta, nikoliv ale v poslední době. Později si u svého stolu v klidu rozmyslí, která díla představí na zahájení klubu.

Zpátky ve své kóji se pomalu probírala nevyžádanou poštou a vyhazovala do koše jednu obálku za druhou, dokud nebyl její stůl téměř prázdný. Rozložila zpátky origami motýla a uhladila záhyby šarlatového letáku. Pročítala si reklamu nabízející semena z panství Jardinů v Evropě a srdce jí náhle poskočilo.

Semena z alsaského dědictví na prodej,
jedlá i jedovatá,
pouze pro dekorativní účely.
Ze středověké zahrady, panství rodiny Jardinů,
kde je ukryta zapečetěná *Léčivá kniha*...
Ceník vína a bylinných semen naleznete uvnitř letáku.

Okamžitě si vybavila knihu z oddělení speciálních fondů, *Neobjasněné starodávné záhady, svazek II*, vzácnou encyklopedii, kterou si moc ráda listovala. Jednalo se zřejmě o jediný známý existující exemplář, což mu

dodávalo na starobytnosti a záhadnosti. Byla si jistá, že ten leták má souvislost s jedním článkem v téhle encyklopedii.

Pospíchala do skrytého útočiště knihovny, kde byly uloženy sběratelsky cenné kusy, a navlékla si povinné bílé rukavice. Klidně stála a nechala se pohltit tiskařskou černí starodávných svazků. Rafinovanost starobylého písma na tmavé vepřovici přehlušila zklamání z nečekané výpovědi. Vdechovala vůni starých knih, zachytila závan egyptského papýru i aroma velkoformátových publikací.

Elegance, důvtip, krása a inteligence, které se zachovaly na jejich stránkách stovky let, po pár minutách ulevily její ustarané mysli. Napětí v ramenou povolilo.

Vytáhla svou oblíbenou příručku, prstem v rukavici přešla po rejstříku a na straně 102 našla onen článek.

Záznamy se příležitostně zmiňují o existenci tajemného rukopisu zvaného *Léčivá kniha*, který schovala rodina Jardinů v Alsasku. Příběh se rozvíjí okolo vévodkyně z Jardinu, její zahrady a cikánského léčitele. Fakt, že rodina má tuto knihu stále v držení, byl objeven během první světové války, když se boje přiblížily k panství Jardinů a krypta byla vyklizena, aby sloužila jako úkryt. Členové rodiny uvedli, že věří, že tato kniha může obsahovat informace o pokusech s bylinami prováděných v 16. století. Pravděpodobně šlo o byliny z jejich zahrady. Proslýchá se, že by mohlo jít o léčbu otoků, výrůstků a stavů doprovázejících rakovinu, srdečních chorob a Alzheimerovy choroby. Odborníci na byliny považují za velice zajímavou zejména zmínku o čaji, který má omlazující účinky a zároveň stimuluje sexuální touhu.

Jakmile si přečetla spojení „stimuluje sexuální touhu“, ztratila koncentraci. Sundala si brýle a protřela oči. Její vyhlídky na milostný vztah teď nebyly zrovna růžové. Po operaci se uchýlila mezi police s knihami a milostné zážitky už si připomínala jen na stránkách románů. Hrubě tkané sako se vzorem rybí kostry. Uvolněný límeček. Dotek mužských vousů na opálené tváři. Měkká ústa. Tlak ztopořeného přirození. Lily sebou trhla, nasadila si brýle a četla dál.

Účinnost žádného z těchto léčebných prostředků nebyla zkoumána ani jinak hodnocena, protože rodina drží knihu zapečetěnou a ukrytou. Členové rodiny odmítají být zodpovědní za případné zdravotní komplikace vzniklé následkem pokusů o léčbu podle postupů zmíněných v knize. Odborníci spekulují o využití nebezpečných bylin pěstovaných na sedmi záhonech rozmístěných v kruhu, přestože jedovaté byliny jako rulík, náprstník a oměj jsou pěstovány odděleně od těch bezpečnějších, jako jsou řebříček, libeček a estragon.

Znovu si prohlédla leták. Objednávka vína také zmiňovala jedovaté i jedlé byliny. Položila *Svazek II* zpátky na polici a uhladila si prameny nepoddajných kudrnatých vlasů. Nezodpovězené otázky poletovaly vzduchem jako prachové částice ve slunečním světle.

Zpátky u svého stolu odeslala expresní e-mailovou objednávku. Toho dne toužila po příslibu semen, měnicích se živých kousků, které se prodíraly ze tmy na světlo a vzkvétaly.

Ještě jednou vzala odhozený šarlatový leták a krok za krokem znovu složila papírového motýla. Chvilí se vznášel ve vzduchu a pak se stěhlav zřítíl k zemi.

Ve francouzském Štrasburku právě Světová společnost pro starožitnosti provedla výběr dvaceti nejvzácnějších knih, které vyšle na putovní výstavu po Spojených státech.

V malém městečku v Kalifornii rozkvétaly na zahradě rostliny cikánského rodinného dědictví. Jejich účinky i vůně byly naprosto mimořádné.

KAPITOLA

3

Slunce svítilo na pole porostlá jetelem, vojtěškou a levandulí, která obklopovala kozí farmu Verkieových poblíž kalifornského městečka Nolan. Zvířata s bílými ocasy se přetahovala ve snaze uzmout si pro sebe kousek ovsy. Hlavami šťouchala do Aggie Verkieové, která jim sypala obilí do koryta. Když Aggie splnila své povinnosti, vydala se na procházku zahradou.

Myšlenky jí odbíhaly ke vzpomínkám na jejího manžela Camla. Před mnoha lety zde projížděli v koněm taženém povozu a při prvním závanu té božské vůně zpomalili a pozorovali hejna včel na polích levandule, máku a mrkve. Když dorazili na opuštěnou kozí farmu, kterou protékal potok, Camlo přivázal koně a odstavil povoz poblíž polorozpadlé garáže. Motýl monarcha potichu mával křídly jako praporky na uvítanou. Jakmile se pohledy těch dvou setkaly, rozhodli se zanechat tuláckého života, usadili se tam a přilnuli k sobě ještě těsněji. Nabílili dům se štítem, šikmou stodolu, kůlny a průjezdnou garáž. Camlo vybudoval zahradu obehnanou pražci a Aggie ji osázela tak, aby nakrmila jejich žaludky i duše.

Teď ji pohled na zdravé, čile rostoucí rostliny sužoval jako kývající se zub. Svíce, jak nazývala kalifornské slunce, zářila vysoko na nebi, ale ona si přesto přitáhla ručně pletený hnědý svetr k tělu. Energie, která ze zahrady sálala, ji rmoutila, protože byla v ostrém kontrastu s posledními

dny jejího manžela. Umíral pomalu, nemocný a slabý, a ona nemohla jeho chátrání nijak zabránit navzdory nepřetržité péči, kterou mu věnovala. Nepomohly žádné cikánské léky, modlitby, léčivá zaříkávadla, odvary ani silný vývar. Ani doktoři z nemocnice v Groverly nic nezmožili. Přestože ji opustil už před několika měsíci, z jeho ztráty ji stále mrazilo. Po padesáti společných letech nebylo snadné nechat ho odejít. I když se poslední dobou oteplilo, jí bylo pořád chladno. Úlevu jí poskytoval jen jeho dlouhý tmavý plášť, který ji udržoval v teple.

Během těch sedmi měsíců od jeho smrti pozorovala, jak kruhovitá zahrada tvořená sedmi záhony vzkvétá. Roční období se vracela v kruhu schovaném za vysokým býlím a bylinky se pohupovaly ve slunečním svitu. Ze země vykukoval pastinák a tuřín. Šlahouny česneku se otáčely kolem dokola. Rozmarýn a brčál byly posety včelami. V oddělených řádcích rostl bohatý estragon a libeček, vedle se pak ze země se stejnou vervou dral řebříček a sporýš. Karbinec se divoce rozrůstal na okraji zahrady tam, kde hraničila s potokem. Stonky náprstníku, oměje a rulíku se skrývaly úplně v rohu za durmanem, odděleny od ostatních rostlin, protože obsahovaly jed. Pouze stará švestka se sklopila a opadala, aby vzdala Camlovi čest. Vrásky na Aggiině tváři se prohloubily. Bolavýma rukama napadenýma artritidou si přejela po šedivých vlasech svázaných stuhou.

Její vysoký svalnatý synovec Griffó rychle seběhl po schodech dolů ze svého pokoje nad garáží. Měl na sobě červenou vyšívanou vestu a klobouk. „Vyrážím do Emporia. Nový majitel Boris mi nabídl práci. Budu protestovat na ulici.“

„Nejprve doruč do města dodávku mléka. Pak si běž stavět barikády.“

Griffó zamával tyčí s transparentem, na kterém bylo napsáno: „Zachraňme naše město před volně dostupnými pornofilmy!“ Hloupě se uculoval. „Žádný barikády. Jsem placený za to, že budu pochodovat před

obchodem sem a tam s touhle cedulí, takže dneska nemám čas, abych doručil mlíko. Možná by o něj měl Boris taky zájem.“

Aggie si klekla a dotkla se chřadnoucího listu řepíku. „Dorazíš i přes svou veledůležitou práci na večeri?“

„Asi jo. Jsem placený od hodiny, můžu přijít a odejít, jak se mi zlíbí.“

„Pak mi teda vysvětli, jak to, že nemáš čas doručit mléko.“

Vyškubla usychající rostlinu a přitom svráстила obličej bolestí. „To je jedno, jen si jdi, kam chceš. Já to mléko doručím.“

„Třeba se ti podaří na tom setkání v Druhý ruce získat nějaký nový zákazník,“ řekl Griffio. „Ale nejspíš se bojíš je oslovit, protože tě všichni místní považují za starou cikánskou tulačku.“

„Možná se tam zastavím.“ Aggie vstala a oprášila si kolena. Něco zamumlala a nadzdvihla rohy své zástěry s kašmírovým vzorem. Zamířila do kuchyně a v hlavě jí zněl zvuk citery. „To bych mohla.“

Cestou na verandu utrhla snítku řebříčku, který dodá salátu z řepy nádech hořkosti.

Osmadvacetiletá Piper Valerianová, nejhezčí blondýnka v celém Nolanu, právě uklízela ve svém salonu Strih a lokny. Ve městě šlo o jediný podnik svého druhu. Místní občany, kteří potřebovali zkrášlit, lákaly dovnitř sněhobílé zdi, pruhované markýzy, květináče s růžovými muškáty a plastoví plameňáci. Do setkání knižního klubu zbývalo ještě trochu času, který využila ke sterilizování hřebenu, zametání podlahy a naleštění velkého nástěnného zrcadla. Špinavé ručníky hodila do pračky. Všimla si štosu starých časopisů s otrhanými rohy a vyhodila je do koše. Zastrčila si za ucho růžový pramínek vlasů, který jí spadl do tváře a který ji odlišoval od ostatních žen ve městě. Měla dokonalou útlou postavu, ať už se v zrcadle odrážela z jakéhokoliv úhlu. Posadila se a hledala případné nedokonalosti na svém obličej, poté si ostříhala potenciální roztřepeně

konečky a přemalovala růžové rty. Nakonec si položila ruku na prso a stiskla ho. Nejprve pomalounku, polehounku, pak silněji.

Jak se houpala v křesle dopředu a dozadu, ustaraně přemýšlela nad problémy, které narušovaly její manželství. Freddie toužil po dítěti a teď se k tomu ještě přidalo její trýznivé tajemství. Mívali dokonalé manželství bez hádek, nepřipouštěli si žádné potíže, které se objevily. Možná proto proplouvali životem tak hladce. Většina jejích kamarádek ze střední se vdala a odstěhovala. Její matka žila v jiném státě a o vážných věcech spolu po telefonu nedokázaly mluvit. Neměla se s kým poradit, takže si musela věci srovnat v hlavě sama. V poslední době probděla vleže na zádech několik nocí, dotýkala se té bulky a nakonec přišla s následujícím řešením: přestane se s Freddiem milovat. Při pomýšlení na to, že tu věc najde, dotkne se jí a polaská ten jed uvnitř, se zachvěla.

Doufala, že přijde na něco, čím milování nahradí. Třeba tím, že se ponoří do čtení romantických knížek, které ji vždycky zajímaly. Knížek, které vyprávěly o tom, jak, kde a jak často se tomu oddávaly jiné páry. Kde jinde se dozvědět víc o takových fascinujících věcech než v... no, ne úplně nemravných knihách, ale v románech žánru zvaného „erotika“ nebo tak nějak. Kdyby objevila nějaké hodně vzrušující knihy, třeba by se jí podařilo odpoutat se od svých starostí. Proto požádala Ústřední knihovnu v Groverly, aby jí sem poslali ženu, která jim pomůže založit knižní klub pro obyvatele Nolanu. Jakmile to půjde, dá věci s Freddiem zase do pořádku.

Měla v úmyslu vzít si ji po přednášce stranou a přeptat se na nějaké delikátnější a dráždivější tituly. Knihovnice těmhle věcem rozumějí, takže by ji mohla nasměrovat k dílům plným představivosti a mazlení. Představovala si, jak jí Freddie přejíždí prsty po kůži a putuje po jejím těle. Stiskla rty. Pomocí pinzety si vytrhala obočí do oblouku a rozhlížela se kolem, co by ještě mohla uklidit, aby se zabavila, ale salon se jen blýskal.

Převlékla se z růžového pracovního pláště do károvaného plédu v pastelových barvách a s narovnanými rameny kráčela o dvě budovy dál do Druhé ruky. Vzhledem k velikosti a kapacitě míst k sezení to bylo jediné místo v Nolanu, kde se mohlo setkání knižního klubu uskutečnit.

Lily projížděla podél řad eukalyptů v Groverly směrem k Nolanu, kde ji čekal její úkol, a v duchu litovala konfliktu s ředitelkou. Míle ujeté v okrese Monterey naskakovaly, zatímco svahy porostlé vinnou révou zjemňovaly ráz krajiny. Na listy ve tvaru srdce dopadalo světlo. Minula billboard, na kterém stálo „Salátová mísa světa“. Za chvíli se na obzoru objevila nekonečná pole světle zelených hlávek salátu. Následovaly řady jahod, kde mezi listy občas vykukovaly boubelaté červené plody.

Když se blížila k cíli, začala se potit. Byla nervózní kvůli řeči, kterou měla pronést, takže si ji trénovala za volantem. „Je opravdu úžasné, že jste se zde všichni sešli, abyste zažili pocit radosti ze založení knižního klubu. Opravdu mě mrzí, že vaše město nemá vlastní knihovnu. (Zúčastněně se usmát.) Potěšilo mě, když jsem se dozvěděla o vašem přání. Vybrat první svazek k diskusi bude pro mě příjemný zážitek. Vezu vám krabici plnou skvělých titulů. (Ukázat první knihu.) Například *Na větrné hůrce*, milostný román Emily Brontëové, který patří mezi klasiku.“

Lily promlouvala směrem k čelnímu sklu. Shrnula děj a popsala postavy, ale jen do té míry, aby neprozradila konec. Krajina rychle ubíhala a ona zasněženě hovořila o zbylých kouscích v krabici, které vybrala tak, aby znázorňovaly rozmanitost literatury. „Upřímně vám děkuji za tuto příležitost. (Možná přikývnutí.) Nechám vám tady tyto vzorky, abyste je sami posoudili, už jako noví členové nolanského knižního klubu. Možná si vybavíte, co řekli zakladatelé módního časopisu *Tatler* Joseph Addison a Richard Steele: ‚Čtení má pro mysl stejný význam jako cvičení pro tělo.‘

S těmito slovy vám všem přeji jen to nejlepší. Užijte si čtení i cvičení.“
(Úsměv. Lehce mávnout na rozloučenou.)

Sešlápla plyn tak prudce, že překročila rychlostní limit. Povzdechla si nad tím, jak jedna úzkost nahradila jinou. Tohle nacvičování odvedlo její pozornost od zmuchlané výpovědi v kapse šatů.

Auto projíždělo podél zelených pásů krajiny. Za ostrou zatáčkou se vynořila stará dřevěná budova obchodu Emporium, který se nacházel pár kilometrů od Nolanu. Ten dobře znala z dřívějška. Nikdy ale nebyla až v centru města. Bylo zasazeno v kalifornském údolí s bujnou vegetací a vypadalo opravdu malebně. Zpomalila a pozorovala obydlí podél cesty. Mohutné duby se tyčily nad cihlovými a dřevem obloženými viktoriánskými domy. Všude verandy, řady verand vybavených houpacími křesly, která lákala k odpočinku. Vedle domů záhony ostálek, řady topolovek a pergoly s vinnou révou. Na zahradách před domy rostly květiny, které lákaly motýly: hvězdnice, libory a klejichy. Tradiční náměstí bylo jako přehlídka hustě osázených květinových záhonů, zakrslých borovic a vysokých eukalyptů. V parčíku stála lavička, která byla k dispozici každému, kdo měl zájem se posadit a pozorovat dění na hlavní třídě.

Jela dál hlavní ulicí a postupně mýjela benzinovou pumpu, poštu, potraviny, obchod s krmivou a železářství. Všimla si Strihu a loken vedle baru Chmelnice. Na konci ulice se nacházelo místo, které Piper Valerianová vybrala pro dnešní setkání knižního klubu, obchod Druhá ruka. Když uviděla asi třicet místních občanů, kteří seděli uvelebení na židlích různého původu, na nichž visely cedulky s nápisem „Na prodej“, celá zbledla. V místnosti to šumělo, natěšené publikum si šeptalo, zatímco Lily vlekla dopředu malou krabici s knihami.

Přitažlivá blondýnka za čerstvě natřeným stolem si odhodila růžový pramen vlasů z obličeje a zamávala na ni. Ukázala na židli v první řadě. „Přivítejte prosím srdečně hosta, který k nám dnes promluví. Pojďte

mezi nás a posaďte se.“ Její nadšený hlas naplnil celou místnost. „Teda, to je něco, kolik z vás se zajímá o založení knižního klubu. Díky patří dvojčatům a majitelům Druhé ruky Saxu Mortonovi, který přesunul spoustu stolů, aby nám udělal místo k sezení, a Maxine Mortonové, která nám dovolila se tady sejít.“

Maxine se postavila a dostalo se jí krátkého potlesku. Plný obličej rámovaly vlnité hnědé vlasy a její baculatá postava dávala vyniknout bílým krajkovým šatům. „Sax i já oba rádi čteme, ale zdá se, že Sax má zrovna na práci něco jiného.“

Piper hned navázala. „Bylo to takhle. Jednoho dne jsem zavolala do Ústřední knihovny v Groverly a oni nám sem jen tak poslali odborníci.“ Ukázala na Lily, která napjatě seděla na příliš vycpané židli. „Teď tedy dávám prostor této vzdělané ženě, slečně McFaeové.“ Piper vklouzla na židli vedle nehybné řečnice a naklonila se k ní s prosbou: „Potřebovala bych pak s vámi mluvit. Zdržíte se chvíli?“

Lily přikývla. Uhladila si vlasy i své volně střižené béžové šaty, sepnula dlaně, znovu je uvolnila a několikrát našpulila rty. Seděla tam a čekala, až ji nějaká neznámá energie postrčí. Pak ucítila, jak do ní Piper silně šťouchla.

Posunula si brýle, sebrala krabici s knihami a s roztřesenými koleny se vydala k provizornímu pódiu. Slyšela, jak se její nádechy a výdechy proplétají měkkými tkáněmi plic. Měla pocit, že jejím krevním oběhem kolují třepotající se křídla. Jako když mūra plave v hutném červeném víně. Až to pulzující stvoření doputuje k jejímu srdci, vybuchne. Tím si byla jistá.

Byla uvězněná v obchodě s použitým zbožím a čelila moderní formě mučení tolerované slušnou společností zvané veřejný mluvený projev. Snažila se znovu si vybavit slova, která si nacvičila cestou z města.

„Děkuji, ehm, všem, kdo se zde shromáždili.“

Publikum ji provrtávalo pohledem a usoudilo: depresivní ženská z města.

Rozhlédla se po obchodě, který byl přeplněný věcmi vyřazenými ze skříní a sklepů, podkroví a skrýší. Dokonale sem zapadala, taky byla navíc.

„Dozvěděla jsem se, že nemáte ve městě knihovnu a rádi byste...“ Mechanismus v její hlavě se zastavil. Odkáslala si. Čekala na inspiraci a sklonila se ke krabici s knihami, které s sebou přivezla z knihovny. Hledala obálku povědomého titulu, *Na větrné hůrce*. Když nahmatala studený přebal, zvedla knihu nad hlavu, aby ji všem ukázala. „...že byste si rádi přečetli třeba milostný příběh.“

Lily znovu sáhla do krabice a hledala další titul. „Přivezla jsem knížky různých žánrů, ze kterých si můžete vybrat, například sci-fi. Tohle je Bradburyho *451 stupňů Fahrenheita*.“ Rychle popadla jinou knížku. „Biografie Johna Quincyho Adamse. Antologie ženských příběhů nazvaná *Naše duše, naše skutečnost*. Nebo poezie, třeba *Nejoblíbenější verše všech dob*. Tyhle knížky jsem vypůjčila z knihovny v Groverly, abyste si mohli...“ odložila knížky a posunula si brýle, „...abyste si je mohli přečíst. Vyberte si jeden titul a požádejte knihovnu o víc exemplářů. Všichni si přečtete to samé. Potom o tom debatujte. Nezapomeňte, že čtení je duševní potrava. Tímto vám přeji, ať se vám jí dostane dosyta.“

Místností se ozval zdvořilý potlesk a publikum potichu směřovalo k východu. Vstupní dveře poskytovaly možnost úniku a Lily následovala dav ven na vzduch.

Piper pospíchala ke stolu, aby si prohlédla sortiment knih. Stoh vypůjčených knih přilákal dopředu pouze jednoho dalšího člověka. Aggie v barevné sukni sešívané z různých druhů látky se pomalu šinula proti davu courajících se diváků. Když majitelka kozí farmy dospěla až k hromadě knih, zastavila se, aby si Piper mohla vybrat jako první.

„Tomu teda říkám rychlý odchod,“ zašeptala Piper. „A taky jí strhávám bod za špatný účes. Uznejte, že je to podivínka.“

„Možná by ji člověk musel lépe poznat,“ naklonila se Aggie blíž. „Asi má pocuchané nervy.“

„Já si určitě vezmu ten milostný příběh.“ Piper popadla *Na větrné hůrce*.

Aggie sáhla po knize poezie, ale hned ji zase odložila. „Byla stručná. To se mi na ní líbilo.“

„Stačilo by se jednou zastavit v mém salonu a nechat si ten rozcuch trochu zastříhnout. Poprosila jsem ji, aby se tady pak chvíli zdržela, ale vystřelila odsud jako namydlený blesk.“

„Možná čeká venku,“ poznamenala Aggie.

„No jasně.“ Piper se rozběhla za posledními diváky opouštějícími obchod. Našla Lily, jak hledí na mraky, které se v pošmourném odpoledni hromadily na obloze.

Uchopila ji za paži. „Moc vám děkuju, že jste přijela. Myslela jsem, že přijde víc lidí, a doufala jsem, že nám nabídnete pár pikantnějších kousků. Pojdte na chvilku zpátky dovnitř, prosím.“

„To bych asi mohla.“ Lily následovala Piper zpátky ke knížkám a Aggie.

„V tak maličkém městě, jako je naše, by dva lidi na klub mohli stačit, co myslíte?“ Piper se natáhla pro sci-fi.

„Členů může být, kolik chcete, v tom nevidím žádný problém.“

Aggie zamrkala. „Nejsem si jistá, jestli patřím do nějakého klubu. Přišla jsem sem, abych doručila mléko do obchodu, a už jsem tu zůstala a vyslechla si, co se říkalo na schůzce. Brala jsem to jako příležitost zdarma se odreagovat.“

„Prosím, připojte se ke mně. Nebude to nijak složité a bude to zábava.“ Piper sáhla po antologii poezie.

„Když se jedné z vás bude nějaká kniha líbit, předá ji té druhé,“ navrhla Lily. „Pak se sejdete a proberte společně pasáže, které vás zaujaly.“

„Poté, co obstarám kozy, už mi nezbývá moc času.“ Aggie se zahleděla na své zkroucené ruce. „A navíc jsem se nikdy... neúčastnila žádné diskuse.“

„Vím, že jsem nikdy nepřišla na vaši farmu pro mléko a vy jste nikdy nepřišla do mého salonu, ale takhle se můžeme líp poznat. Popovídáme si. Vezměte si tuhle. Zdá se, že v ní najdete spoustu různých autorů.“ Piper vrazila Aggie knihu do rukou.

„Když já nevím.“ Aggie knihu prolistovala.

„Víte co? Jestli se sem slečna McFaeová vrátí, povede naše první setkání a ukáže nám, jak na to, půjdeme do toho.“ Piper věnovala Lily prosebný pohled.

Knihovnice upřeně hleděla na klasiky na stole a pak se otočila směrem k ženám. „To bych myslím mohla.“

„Vezmu si tři knihy, jestli to nevadí.“ Piper si dala stranou objemnou antologii ženských autorek. Poslední svazek podala Aggie. „Vy si vezměte biografii J. Q. Adamse. Byla to významná postava, ale už je mrtvý a já jsem se o něm učila už na střední škole.“

„Takže když já čtu a ty čteš, máme knižní klub?“ Aggie uložila knihy do tašky na mléko.

„Už to tak vypadá.“ Piper vzala Lily za paži a zašeptala jí do ucha: „Neznáte nějaké knížky žánru, no, erotiky? Mám na mysli ty určené jen pro dospělé.“

„To víte, že znám,“ přikývla Lily. „Dokonce je možné si je vypůjčit v knihovně.“

„Něco takového by mě zajímalo.“

Lily se tomu pousmála. „Uvidíme, co pro vás můžu udělat.“

Vůně zaprášeného nábytku požehnala založení knižního klubu.

Boris Ratchov sundal z provazu jednu po druhé své starožitné dýky a zárýval ostře nabroušené hroty do korkem potažené stěny v kanceláři Emporia. Poté si vykouřil jointa a začal leštit své historické meče.

Poblíž Groverly sepisovali výzkumníci z Neubland Pharmaceutical experimentální formule složené z rostlin středověkého původu. Začali omějem. Poměřovali kořeny a listy, množství olejů a esencí, vážili kapky a gramy a pohrávali si s jeho jedem a možnostmi využití.

KAPITOLA

4

Osamělý motýl se prudce snesl z oblohy kolem neonového poutače Emporia. Vývěska zablikala na Piper, která vjížděla na prázdné parkovací místo. Všimla si chlápka, který pochodoval sem a tam s transparentem, na kterém stálo: „Zakažte erotická DVD. Nepovolte dráždivou scénu!“ Když v něm rozpoznala Griffa, byla ráda, že si vzala sluneční brýle a velký slamák proti slunci. Když se otočil a kráčel opačným směrem, rychle vběhla do obchodu, aby si vyřídila jednu soukromou záležitost. Uvnitř seděli v mosazných klíčkách natahovací kovoví ptáčci, kteří naplňovali místnost mechanickými tóny. Nakrčila nos nad neobvyklým zápachem, minula nádoby se sušenými bylinkami a vydala se hledat prodavače. Zpoza fialového saténového závěsu, který zakrýval boční místnost, se ozývaly hlasy. Zvažovala, že odejde, ale zvědavost zvítězila nad opatrností a ona se po špičkách kradla směrem k závěsu.

„Haló, kdo je tam?“ ozval se silný mužský hlas, až nadskočila.

Odkašlala si. „Jen zákaznice. Porozhlédnu se tady, dokud nebudete mít čas, anebo se můžu zastavit jindy.“

„Žádné cavyky, jestli to mému klientovi nebude vadit, pojdte se za náma podívat, jak tetuju.“

Slabým hlasem ze sebe někdo vykoktal: „Já... já... asi to nevádí.“

„Povolení uděleno, dámo. Vstupte a zhlédněte uměleckou show.“

Piper se zhluboka nadechla a nedočkavě odhrnula závěs, aby se podívala, co se za ním skrývá. Stěny malého kumbálu byly zaplněny plakáty s různými částmi těla vyzdobenými tetováním. Propracované obrázky psů, upírů, netopýrů a hadů zkrášlovaly paže, nohy, hrudníky, břicha, záda a hýždě. Když zahlédla kresby na mužských a ženských genitáliích, zalapala po dechu. Při pohledu na ostré tetovací jehly ve tvaru psacího pera, které visely na stěně, ji jímala hrůza.

Muž s vypracovaným hrudníkem v zeleném nemocničním oblečení se obrátil směrem k ní. „Jmenuju se Boris Ratchov a jsem majitelem Emporia. Sedněte si a dívejte se.“ Na opáleném obličejí se mu rýsovala tenká jizva. Pohledem se zastavila na jeho pažích, které zdobila tetování v duhových barvách. Strojek zavrčel a ohlásil tak Borisův návrat k práci. Na bledém předkloktí Saxe Mortona zanechával nepřerušovanou linii.

„To jsi ty, Piper?“ Saxův hlas byl měkký jako povadlý salát. „Když na mě budeš mluvit, možná se přestanu dívat a škubat sebou.“

S doširoka otevřenýma očima zírala na řadu barevných inkoustů, kterými budou tlusté stříbřité jehly naplněny. „Pokusím se.“

„Co pro vás můžu udělat, paní Růžová?“

Upřela pohled na Borise. „Jsem Piper ze salonu Střih a lokny ve městě. Asi tušíte, ten s růžovými markýzami. Přijela jsem pro nějaké vonné směsi. Určitě ne pro tetování.“

„Ani pro růžové kytky, které by vám ladily s vlasy a markýzami?“ Boris na ni mrknul.

„Dneska ne.“ Piper se pozorně zadívala na stopy vyryté do Saxovy kůže. „Bolí to moc?“

Zvládl se chabě usmát. „Ne tolik, jak si myslíš.“

Piper fascinovaně pozorovala, jak tatér kreslí náčrt na zadní část Saxova bledého předkloktí. Byl sinalý a vypadal nejistě, ale Piper ho chápala.

Když viděla, jak zpod jehel vytékají rudé potůčky, zvedl se jí žaludek. Krev zakrývala podivnou květinu vyrůstající z cibulky.

„Proč ses vlastně rozhodl nechat se potetovat?“ zeptala se ho. „Maxine má taky tetování?“

„Maxine je příliš zaneprázdněná tím, že si hraje na královnu Druhé ruky, než aby se zajímala o cokoli jiného. Zaujala mě ta tajuplnost a moc s tetováním spojená.“

Boris otřel okolí poraněné kůže.

Sax sebou cukl. „Hlavně mi nezašpiň mojí novou lila košili od krve.“

„Příště se převlíkneš,“ přikázal mu Boris. „V šatně mám župany.“

Piper odvrátila pohled. „Jak to teď jde v obchodě? U mě je to docela v klidu.“

Sax sklopil hlavu. „Myslím, že docela v pohodě, ale můžu ti dát radu? Nikdy nerozjížděj společný byznys se svou příbuznou. Hlavně pokud je panovačná a nutně potřebuje mít kontrolu nad každou prkotinou. Max rozhoduje o všem. Na mě zbývá černá práce.“ Rychle na ni mrknul. „Nic proti ženám, které podnikají.“

„Jo, jo, jen do ní, Saxi.“ Piper pořád odvracela pohled od crčící krve. „Obchod ale vlastníte napůl, ne?“

„Naši to zařídili tak, abychom se o něj rozdělili. I o byt nahoře. Ona ale koncept partnerství nikdy nepochopila. Jen po mně pořád šlape.“

Boris se zakřenil. „No po dnešku snad budeš mít koule na to, abys začal nanovo. Teď jsi ten s tetováním.“

„Stačilo by mi přestěhovat se někam, kde bych se mohl vyspat. Ona trpí nespavostí. Nutí mě zůstat celé noci vzhůru a hrát šachy. Potřebuju mít taky svůj vlastní život a v noci si pořádně odpočinout.“

„Proč si nepořídíš vlastní byt, kámo?“ zeptal se Boris.

„Nevím. Moc volných jich tady ve městě není.“

Piper se zamračila. „Pronajmi si pokoj v motelu.“

„To nepůjde. Mám strašně moc krámů.“

Boris ukázal na sklad. „Nech si něco dočasně tady. Sklad je poloprázdný. Pronajmu ti ho se slevou, když jsi teď zákazník.“

„A víš, že bych to bral?“

Boris vyměnil jehly a pokračoval v práci. „Vypadáš trochu napjatě. Jsi v pohodě?“

Sax se zašklebil. „Poprvé tě to trochu zaskočí.“

„Když jsi vešel dovnitř, rozhodně jsem tě netipoval na člověka, který by se nechal potetovat.“ Boris lehce osušil rudé bublinky.

Sax sledoval, jak pramínky krve prosakují skrz obrázek. „Vlastně je mi trochu blbě.“

„Mysli na to, jak se odstěhuješ z obchodu,“ radil mu Boris. „Najdi si koníčka.“

Sax zasténal. „Myslím, že pro dnešek už to stačilo. Můžeš to dokončit, až si sem přinesu věci?“

Pozoroval, jak Boris tamponem vysušil cibulku a květinový vzor, všechno potřel štiplavým alkoholem a obvázal.

Postavil se a nabyl zpět ztracenou rovnováhu. Pak si shrnul rukáv. „A koníčka už mám. Hraju šachy. S Maxine. Naučíš se tak plánovat dopředu. Je v tom vážně dobrá. Já zas tak moc ne, ale můžu se zlepšit.“

Venku se ozvalo burácení motoru auta, které zaparkovalo přímo před Emporiem. Bouchly dveře. Zvonek nade dveřmi oznamoval, že vešel zákazník.

Boris několika rychlými pohyby sklidil tetovací nádobíčko, trubičky a jehly, držadla a šablony. „Nejprve se tu stav nechat si dodělat to tetování, Saxi, a pak si můžeme zkusit zahrát šachy. Nebo i nějakou riskantnější hru.“

Piper vycouvala zpoza lesklého závěsu a u vchodu zahlédla opláceného muže ve zmuchlaném obleku, který se opíral o Griffa.

„Ahoj, ahoj, zlato. Zdravíčko, poz-dra-ve-ní. Je tady ještě někdo jiný?“
Vychrlil na Piper, až nadskočila.

„Já jen hledám nějaké vonné směsi.“ Piper rychle odběhla a zabořila obličej do nádoby s eukalyptovými listy.

„Minutku,“ zavolal Boris. „Myju štetce.“

„Žádný spěch. Jmenuju se Llewellyn Blanding a jsem nový obchodák z Neu, jinak taky známýho pod názvem Neubland Pharmathermical... Pharmaceutical. Ty bláho, mrkejte na názvy těch filmů.“ Šťouchnul do Griffa, který se ani nehnul. „Není divu, že ten chlápek protestuje. Ale byl tak hodnej, že mě doprovodil dovnitř.“

„Myslel jsem, že je to přio opilý zákazník.“ Griffa odložil transparent.

„Jsem si jistý, že jsem si od vaší společnosti nic nekoupil.“ Boris vykročil směrem k pultu a Sax ho následoval.

„Sakryš, ale ten Ratchov, co tady byl předtím, jo.“ Prodejce si sundal pomačkané sako. „Účet je každopádně otevřený. Očekávám další objednávku. Říkej mi Llewellyne.“

„Bylinky si tady ale už vůbec nikdo nekupuje.“

Prodejce ukázal na Piper. „A co ona?“

Boris pokrčil rameny. „Hned budu u vás, slečno.“

„Žádný spěch,“ odvětila. Byla ráda, že je může tajně poslouchat.

Boris vzal do ruky DVD. „Většina zákazníků sáhne po něčem mírně exotickém nebo zběsile erotickém. Tyhle špatně nasvětlené filmy drží mě a tohle místo nad vodou.“

Prodejce se opřel o sekci „Nejdráždivější z nejdráždivějších“. „Tak ty říkáš, že bylinky tomuhle nemůžou konkurovat, jo? Kde máš lahve a sklenice s léčivými přípravky?“

Boris ukázal na dvě krátké uličky lemované otevřenými nádobami.

Llewellyn zaškobrtnul a Griffa ho zachytil. „Opatrně, pane.“

Když se prodejce přiblížil směrem k Piper, přesunula se k vystaveným zpívajícím kovovým ptáčkům. Sledovala, jak bere do ruky různé předměty a zase je odhazuje.

Boris šel za ním a dával jednotlivé věci zpět na své místo. „Jo, můj bylinkový byznys pomalu zaniká.“

Prodejcův hlas se rozléhal po celém obchodě. „Mrkej na tenhle ubohej výběr mastí a dóz. Kámo, tvoje zásoby šly do kytek.“ Naklonil se blíž k Borisově obličejí. „Mám pro tebe ale kupu výhodných nabídek.“

Boris couvnul. „Bezva. Kupu. Já ale vážně nic nepotřebuju.“ Otřel si tmavý proužek tetovacího inkoustu, který mu ulpěl na ukazováčku.

„Počkej, počkej. Minutku.“ Llewellyn se přehraboval ve svém kufříku. „Naše tabletky Sladkej spánek jsou zrovna v akci. I neklidní lidi po nich usnou jako mimina. Fungujou líp než vodka s tonikem.“

„Opravdu originální prezentace.“ Boris si ušpinil prst inkoustem.

„Nebuďte tak nevrlej, pane.“ Llewellyn vytáhl malou dózu. „Tohohle si dost užiju se svým bratrem. Ale jsem to já, kdo přichází s nápady k nezaplacení.“ Bojoval s víčkem, dokud se mu ho s cvaknutím nepodařilo otevřít. Zamával jím Borisovi pod nosem. „Když si koupíš půlku kufříku Sladkýho spánku, přihodím ti navíc vzorek měsíčkový masti. S ní se snadno zbavíš těch černých inkoustových skvrn. Vyzkoušej to.“

Piper vykoukla z vedlejší uličky a viděla, jak si Boris nanasl mast na prst. Skvrna zmizela. „Úžasně,“ zašeptala si pro sebe.

„To mě podrž,“ zavrtěl Boris nevěřičně hlavou.

Griffo a Sax přistoupili blíž, aby si prst prohlédli.

Llewellyn pokýval hlavou. „No neříkal jsem to? Já se ve věcech vyznám a mám v úmyslu trochu Elcottovi rozčeřit vody. Jdu po těch velkejch věcech. Léč na rakovinu. Srdeční choroby. Alz... heimíz. Až to dokončím, Neubland nebude stačit uspokojovat poptávku.“ Prohrabal se lejstry v kufříku a vytáhl objednávkový formulář.

Piper přistoupila blíž. „To myslíte vážně, že máte lék na rakovinu?“

„No teda, zatím se neprodává, dámo. Naše firma právě vyvíjí léky ze středověkých rostlin. Těch jedovatých. Doteď ale nenašli ani prd. Vsadím se, že budu mít ty léky dřív než lidi z laboratoře. Pak uvidíme, co na to Elcott řekne.“

„A Elcott je kdo...?“ zeptal se Boris.

Llewellyn si povzdechl. „Jsem to už říkal, můj bratr, prezident Neublandu. Seženu vám bylinný léky vyrobený z jedů.“

„Je pravda, že morfin a kodein pocházejí z máku.“ Boris si palcem přeljel přes čistý prst.

Griffo pobaveně zavýskal. „A budeš to ty, kdo ty léky objeví, jo?“

Llewellyn se naježil. „To jsem neřek. Elcott mi ukázal leták, který mu přišel poštou. Byl z Evropy, Jar Donu, Jar Dýnu nebo tak něco. Stálo to tam černě a červeně. Starožitná kniha.“

„Máte na mysli Verdun?“ Boris si přejel po jizvě.

„Ne, pane. Jar done.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

„Ani Elcott, ale dočtete se o tom v knihovně v Groverly. Elcottovi to řekl nějaký chlápek, co dělá do bylinek. Někde v Evropě je už léta ukrytá tahle kniha léčivých receptur.“ Opřel se o pult. „Ta rodina se obává soudních pří. Když se nám ale podaří ty recepty získat, máme firemní pojištění.“

„Proč potřebujete tu knihu, jestli na tom už vaši výzkumníci pracují?“ zeptal se Boris.

„Protože zatím vůbec s ničím nepřišli. Může jim to trvat věky.“

Sax zakoulel očima. „A co přesně máte v plánu?“

„Jet do Jardonu a získat tu knihu.“ Prodejce klopýtla a jen taktak, že neupadl. „Kámo, ta tvoje podlaha je nějaká zvlněná.“

Boris přikývl. „Jo, zvlní se pokaždý, když se člověk napije.“

Obchoďák z Neublandu ukázal na poloprázdné regály s bylinkami. „Musíš jít s dobou.“ Očima přešel celý obchod a pohledem se zastavil na Piper. „Že je to tak, dámo?“

Všichni se otočili na Piper. Ta si prohrábla své růžové lokny. „Ano, jistě, určitě je potřeba jít s dobou.“

„Tak co bude s tou objednávkou prášků na spaní?“

Boris přikývl. „Zvážím tu půlku kufříku.“

Llewellyn s bouchnutím zavřel svůj kufřík se vzorky. „Připíšu ti to na účet.“ Ztratil rovnováhu a opřel se o okno. „Jejda.“

Griffo ho zachytil. „Držím vás.“

„Ty jsi ještě tady, demonstrante? Myslel jsem, že celý město protestuje proti těm DVD.“

Boris hrdě zvedl hlavu. „Nejste jediný, kdo má dobré nápady. Najal jsem ho, aby mi dělal reklamu. Lidi si ho všímají. Myslí si, že protestuje, a pak si ty DVD vypůjčí, aby se přesvědčili, kvůli čemu dělá takový povyk. Pak se o tom někde zmíní a půjčí si to další lidi. Tak to prostě je. Lidská cesta za poznáním.“

Piper překvapeně nakrčila obočí. Zírala na Borise a kroutila hlavou.

„Kamaráde, tak tohle nás spojuje.“ Llewellyn zakolísal. „Tohle moc zákazníků nechápe.“

Boris ho vzal kolem ramen. „Mám v kanclu vodku. Nedáš si jednu malou na cestu?“

„Panáka nikdy neodmítnu.“

„Griffo, obsluž tu dámu. Saxi, uvidíme se později.“ Boris nasměroval Llewellyna kolem Piper do kanceláře. Zevnitř se ozvalo slabé ťuknutí skleniček.

Piper se podívala na Griffa, který zvedl ruce a naznačil jí, aby počkala. Pak poodstoupil, aby odposlouchal něco z Borisova rozhovoru s Llewellynem. Sax se k němu přidal a Piper taky popošla blíž.

Z kanceláře hřměl do obchodu hlasitý hovor.

„Jo, pane Emplorium, milion. Chci Elcottovi tu knížku prodat za milion. Hned jak vymyslím nějaký plán. Nikdo zatím nedokázal tu rodinu přesvědčit, aby ji prodala, ale mně sakra nikdo nemůže odolat.“

Borisův vzrušený hlas se nesl celou místností. „Skvělý nápad. Ta knížka má vážně pro Neubland milionovou hodnotu?“

„Vydělá miliardy, brácho. Jde o rakovinu, chápeš? Srdeční choroby. A to druhý. Tak je čas zvednout zadek. Musím jet.“

Sax uháněl k autu a přitom vrazil do Piper, která se mu snažila uhnout z cesty. Griffo doklusal k pokladně a za chvíli už Boris doprovázel Llewellyna ke dveřím.

Piper čekala poblíž bylinek, dokud Griffo i se svým transparentem neodešel. Pak se vydala k Borisovi. „Věděl jste, že místní si o vašem obchodě povídají různé věci?“

„To je důkaz, že protesty zabírají.“ Roztřídil vrácená DVD. „Ocenil bych, kdybyste o tom, kdo Griffa najal, pomlčela.“

„Jasně. Jen by mě zajímalo, jaké filmy pro dospělé tady máte.“

„Spousty regálů plných erotických filmů k zapůjčení i k prodeji, taky pro náročné diváky.“

„Bez DVD přehrávače ale nejsou k ničemu. Hledám knížky se stejným tématem. Však víte, erotické.“

„Jestli toužíte po vzrušení, kupte si raději pomocníka, madam. Knížky nevedu. A to slovo, který hledáte, zní ‚erotika‘.“

„Vždyť jsem to říkala, ‚erotika‘.“

„Rozhlédněte se, dámo. Vidíte snad nějaký knížky?“

V tetovací místnosti si Boris naposledy potáhl z jointu, než začal vylepšovat své tetování na koleně. V mysli se mu honily temné myšlenky na to, jak obrat obchoďáka z Neublandu o milion babek.

Griffo pochodoval sem a tam, divoce mával transparentem a dumal nad tím, co vyslechl. Uvažoval o možnosti krádeže starobylé knihy. Možná bude zapotřebí násilí, ale pro chytrého cikána nebyl žádný plán, který mu přinese bohatství, neuskutečnitelný.

Llewellyn se zastavil u několika zákazníků Neublandu poblíž a pak zamířil do knihovny v Groverly. Zaměří se na *Léčivou knihu*. Uvažoval, že si vezme volno v práci. Bude se vydávat za sběratele nebo novináře. Nebo se vloupe dovnitř a prostě tu zatracenou knížku ukradne.

Sax vyhodil odpadky do kontejneru. Sáhl po červeném letáku, ještě než ho pohltila otevřená ústa popelnice. Pak usilovně přemýšlel, jak ukrást *Léčivou knihu*, ale na nic nepřišel. Přemohl svou pýchu a obrátil se na Maxine.

„Ségra, potřebuju tvoji bystrou mysl. Ten chlápek mluvil o knížce, která má hodnotu milion dolarů. Když budu dost chytrý, můžu vydělat na jeho plánu.“

Vyslechla ho a pak se mu vysmála. „Jsi fakt naivka, jestli si myslíš, že bys z toho mohl něco mít. Je to moc komplikované a taky nezákonné. Upřímně řečeno, myslím, že na to nemáš koule.“

Když zavřeli, Sax se vytratil do knihovny v Groverly. Ke svému překvapení objevil v oddělení speciálních fondů Maxine, jak si čte ten článek v encyklopedii. Zvedla hlavu. „Přesně jak jsem říkala. Příliš komplikované.“

Osamělý motýl se v letu vyhnul černému mraku, který se vznášel nad intrikami čtyř mužů a jedné ženy, jejichž společnou touhou bylo vlastnit ukrytou knihu skýtající netušené možnosti.

KAPITOLA

5

Příštího rána proměnil sluneční svit závěs v okně v zářící pergamen. Piper probudily doteky manžela, který svými prsty něžně přejížděl po zadní straně její růžové košilky a pak sklouzl na prsa. Prudce se posadila a prohrábla si své zlaté kadeře. „Freddie, už je určitě pozdě.“

Fred se podíval na hodiny vedle postele. „Ne, ještě je brzo. Máme ještě spoutu času se pomazlit, než zazvoní budík.“

„Já jsem se ale minulou noc moc nevyspala.“ Vyklouzla z postele. „Měla jsem plnou hlavu toho knižního klubu.“

„Co takhle uvolňující masáž zad?“

„To je skvělý nápad, ale mám hromadu práce v salonu.“ Popadla ve skříni něco na sebe. „Pustím psa.“

„Piper, poslední dobou se ke mně chováš dost odtažitě. To se nikdy předtím nestávalo. Přestal tě bavit sex, nebo jen já?“

„Ale Freddie.“ Rychle cupitala ke dveřím.

„Co jsem provedl?“ vyzvídal. „Prozradíš mi to laskavě?“

„Ty jsi nic neudělal, opravdu. Je to můj problém. Prosím, zlato, nech to na později,“ zavolala z koupelny.

Za čtvrt hodiny nakoukla dveřmi do ložnice. „Promiň, že tak chvátám. Miluju tě.“ Cestou popadla knížky, které si včera vybrala, a pešky se vydala do nedalekého salonu.

Vešla dovnitř a zamkla za sebou. S bušícím srdcem otevřela *Na větrné hůrce*. Listovala vypůjčenou knihou a vyhledávala vášnivé scény. Jazyk knížky ale zůstal daleko za jejím očekáváním. Co je to proboha za lidi, kteří pojmenují svého syna Heathcliff? Otočila na poslední stránku, aby se podívala, jak celý příběh dopadne, a usklíbla se. Žádná intenzivní milostná scéna. Žádné smyslné objetí. Zklamaně knížku odložila a vzala do ruky antologii. Přečetla si první paměti, pak další a další, ale nenašla v nich žádnou scénu, ze které by jí běhal mráz po zádech. Žádné bouřlivé mazlení. Žádný zrychlený dech, vzdychání a vzdouvání. Popadla sci-fi, ale Ray Bradbury jen umocnil její znepokojení.

Otáčela se dokola v křesle s kovovými opěrkami, dokud se jí nezamotala hlava, a ustaraně přemýšlela o té bulce a možnosti otěhotnět. To, že Freddieho víra byla proti antikoncepčním pilulkám, zrovna nepomáhala. Věděla jen, že by neměla uvažovat o dítěti. Zírala do zrcadla a pak popadla telefonní seznam. Během pár minut si domluvila návštěvu u nového doktora v Groverly. Chtěla se s ním poradit a nechat si předepsat antikoncepci. Mohla by ji schovat, brát tajně a tím celou věc vyřešit.

Do té doby... bez delšího přemýšlení se náhle rozhodla a utíkala domů, aby přestěhovala své věci do prázdného pokoje. Než odešla z domu, našla v komodě jejich ročenku ze střední školy. Vepsala tam pár řádků a nechala ji na nočním stolku v ložnici.

Pak naškrábala vzkaz a připnula ho na lednici. Stálo tam „Promluvíme si“. Věděla, že se očekává, že manželé budou schopni spolu mluvit o vážných věcech, ale oni to s Freddiem nedělali. Nikdy. Kdo by chtěl sdílet smutné nebo špatné zprávy? Rozhodla se, že pokud najde vhodné místo a čas, pokusí se to změnit. To, že se odstěhovala do volného pokoje a nechala v kuchyni ten vzkaz, by jí mohlo donutit si se svým manželem vážně promluvit. Nemělo by to být tak těžké, promluvit si s někým, koho

milujete, ale strach a panika jí doslova zakalily mysl a zavřely ústa. Kdyby mu to řekla, mohl by se jí zhroutit celý svět.

Lily seděla u přepážky poradní služby a odhrnovala si pramínky vlasů z čela. Říkala si, proč ji sem posílají tak často, místo aby trávila čas v oddělení speciálních fondů s knihami, které miluje. Od okamžiku, kdy dostala výpověď, se usilovně snažila zachovat klid. Často musela potlačovat slzy, aby ji neoznačili za emočně příliš labilní. Když nebyli v dohledu žádní klienti, vygooglovala si informace o panství Jardin a vinici, o nichž se zmiňoval ten leták. Během pár vteřin ji ten příběh staré vévodkyně, která zemřela v 16. století, pohltil, ať už to byla pravda, nebo mýtus. Objevil ji údajně syn. Vedle ní ležela *Léčivá kniha* a prosba, aby ji schoval. Lily si představovala, jak mladý vévoda zabalil knihu do čistého plátna a ukryl ji ve sklepení. Při pomýšlení na starobylé stránky ukryté pod hromadou předmětů, obnošeným prádlem, starými ubrusy, promáčknutými konvicemi, poskládanými gobelíny, neladícími svícny a loutnami bez strun, se jí zatočila hlava. Už celá staletí tam ta kniha čekala, až ji někdo osvobodí.

Zkřížila si ruce na plochem hrudníku a usmála se. To už se dlouho nestalo.

Ten úsměv ji naladil na pozitivní vlnu ohledně budoucnosti. Dokonce si šla vyzvednout nejnovější vydání týdeníku *Library Weekly*, aby si prohlédla pracovní nabídky z jiných knihoven.

„To je ono!“ Její náhlý výkřik prořízl vzduch, když si přečetla nevyrazný titulek na spodní straně stránky: *Starožitné knihy z Evropy se vydají na putovní výstavu po amerických knihovnách*. Nebyla to nabídka práce, ale příležitost se ukázat. Poslední věta článku se zmiňovala o tom, že na začátku turné zbývá v časovém rozvrhu jeden volný termín. Našla si kontakt na pořádající Světovou společnost pro starožitnosti. Napsala jim

stručný e-mail, ve kterém jim nabídla termín, jenž se uvolnil po výstavě baseballových karet. „Tím je, doufám, úkol splněn.“

Aggie vešla do Druhé ruky a dověkla dovnitř svůj náklad kozího mléka. Mávla na Saxe, který se zrovna rozplýval nad svým tetováním na ruce.

„No to se podívejme,“ vykřikla Aggie a Sax si stáhl rukáv.

„Ještě to není hotové, ale je to v plánu.“

„Zatím se mi to líbí,“ pochválila ho a pokračovala dál za Maxine. Ta se děla vzpřímeně za stolem v kanceláři a četla si knihu o tom, jak uspět v podnikání.

„Dobrýtro, Maxine. Vezu ti mléko.“

„Jestli ti to nebude vadit, dej ho prosím dneska do té ledničky vzadu. Musím si promluvit s bratrem a dát mu pokyny.“

Během pár minut Aggie mléko vyložila a proklíčovala mezi nábytkem zpět do přední části obchodu.

Sax a Maxine stáli vedle pokladny, obličeje nalepené těsně u sebe.

Saxův hlas prořízl vzduch. „Sakra, Maxine, mám plný zuby toho, že skáču, jak ty pískáš. Stěhuju se.“

Aggie se prodírala mezi vitrínami a sloupky postelí směrem k předním dveřím.

Maxinin hlas nabíral na intenzitě. „To si radši dvakrát rozmysli.“

Aggie nahmatala kouli u dveří a otočila jí.

„Dveře jsou otevřené,“ ječela Maxine. „Oba si můžeme dělat, co chceme. Jenom mi řekni, jestli máš v úmyslu tady dál pracovat. Musím dodržovat harmonogram.“

„To si piš, že tady budu dál pracovat. Vlastním polovinu obchodu, i když ti to tak nepřípadá. Vrátím se pro svoje věci,“ řval na ni Sax.

Aggie vyklouzla ven. Těsně za ní se ozvaly Saxovy boty dopadající na podlahu.

„Asi jsi slyšela, jak jsme se hádali,“ oslovil ji. „Je to mrcha. Odjakživa.“

„Takhle to v rodinách bývá. Lidi jsou různí.“

„Trávíme spolu moc času. Ale já už jsem se rozhodl. Už dlouho se trápím.“

„Je to na tobě.“ Aggie připevnila tašku na mléko na moped.

Dveře obchodu se otevřely. „Saxi, jsme sice dvojčata, ale každý máme nadání na něco jiného. Vždycky jsme měli. Já plánuju a vymyslím, jak vydělat peníze. Ty mi pomáháš.“

„Jdi někam,“ zařval Sax.

„Mimochodem jsi fakt mizerný šachista,“ vpálila mu Maxine a třískla dveřmi.

Aggie nasedla na moped. Motor zakašlal a pak naskočil. „Dvakrát tolik radosti, dvakrát tolik problémů,“ zavolala na Saxe. „Tohle říkávala moje cikánská babička o dvojčatech.“

Vyrazila na svou poslední zastávku do Emporia. Stará dřevěná budova vypadala stejně, jako když tady byla naposledy, až na jednu věc. Zářící neonový nápis. Od doby, kdy zemřel jeho předchozí majitel, v obchodě nebyla. Pořád se jí stýskalo po starém kamarádovi. Vešla dovnitř, aby se podívala, co se změnilo. Nově se tam objevily uličky s DVD. Výklenek, který dříve sloužil ke čtení novin *The Groverly Gazette*, byl teď zastřený fialovým saténovým závěsem. Z řady klecí se ozývaly kovové hlásky ptáčků. Dusila se zápachem kouře a zvadlých bylin.

„Můžu vám nějak pomoci? Jmenuju se Boris Ratchov.“

Všimla si, že má paže potetované zářivými barvami. „Já jsem Aggie Verkiová z místní kozí farmy. Říkala jsem si, jestli byste nechtěl zase začít odebírat mléko pro své zákazníky. V Nolanu to někteří obchodníci dělají. Zdá se, že se prodává dobře, a pro zákazníky, kteří si tady kupují bylinky, je to něco navíc.“

„Tak abyste věděla, bylinky se vůbec neprodávají. Stejně by to nešlo. Chladicí box se pokazil,“ pokrčil rameny. „Kdo ví, jak dlouho tady vůbec zůstanu. Jsem světoběžník, který tetuje a občas si vydělá pár babek tím, že prodá nějaký sběratelsky cenný kousek. Když mě to nudí, zkusím něco nového, jako třeba sekci s lechtivými DVD k zapůjčení.“

„Znala jsem vašeho strýce a je mi moc líto, že odešel.“

„Když jsem se dozvěděl, že strýc umřel, řekl jsem si, že si dám pauzu a zalezu do jeho nory.“

„Byl to moc milý člověk.“

„To asi byl. Rozhlédněte se. Možná si něco vyberete.“

Sax Morton vklopýtal dovnitř a svezl se na jednu ze židlí u DVD. Podíval se na Aggie. „Ještě jednou zdravím. Už jsem se po tom povyku s Maxine skoro uklidnil.“ Povzdechl si. „Borisi, oznámil jsem sestře, že se stěhuju, a právě jsem si zařídil pokoj v motelu. Předplatil jsem si ho na šest měsíců.“

„To je můj kluk,“ pochválil ho Boris. „Co si takhle zaházet nabroušenými noži, ať to oslavíme?“

„Už jsem o těch nožích slyšel. Doufal jsem, že s tím někdy přijdeš. No tak, Aggie, pojď taky.“

„Jasně, připojte se.“ Boris zmizel v kanceláři.

Aggie ho následovala a zůstala stát stranou. Mlčky obdivovala naleštěné pozůstatky starých časů, starožitné meče vystavené na stěně a malé dýky zavěšené na zlatém provazu. Od okna k oknu byl natažený motouz, který byl na každé straně upevněný k silné korkové desce masivními skobami.

Boris procházel kolem svých pokladů a na každý z nich ukazoval. „Šavle z Turecka. Velký dvousečný meč ze Skotské vysočiny. Egyptský rituální nůž. Japonský samurajský meč. Všechny jsem je koupil na svých

cestách po světě.“ Letmo pohlédl na Aggie. „Budeme se Saxem vrhat dýky. Chcete se dívat, nebo se k nám připojíte?“

Aggie zavrtěla hlavou. „Začněte vy dva. Já si to zatím rozmyslím.“

Boris sňal ze stěny jednu dýku a podal ji Saxovi. „Je tvoje.“

Sax se zazubil a nůž si od něj vzal. „Už se nemůžu dočkat, až to zkusím.“

Boris sundal svou oblíbenou dýku. „Ukážu ti, jak se to dělá. Pevně sevři rukojeť, takhle. Nakloň ho ve správném úhlu a švihem uvolni. Ne jako když házíš balon, ale takhle.“ Dýka se zabodla kousek od středu terče.

„Není co ztratit.“ Rozdivočený Sax netrpělivě vrhnul svůj nůž a ten spadl na zem.

„Nespěchej tolik. Uvolni se a soustřeď se. Uchop ji. Najdi správný úhel. Odhoď. Zkus to znovu.“

Oba muži se pustili do vrhání ostrých naleštěných předmětů na terč na korkové desce.

Sax se soustředil a metal jeden nůž za druhým, ale bez většího úspěchu. „Nic moc, že?“

„Pamatuj si, že zbraň v rukou zvyšuje sebevědomí,“ reagoval Boris. „S každým tréninkem se budeš zlepšovat. Musíš věřit, že máš sílu, abys to dokázal. Chcete si taky hodit, dámo?“

Aggie popošla blíž a vzala si od něj dýku. Zlehka ji uchopila, zadívala se na terč a pak ji obloukem hodila. Zlatá špička přesně zasáhla střed. Zabořila se hluboko do korku.

„Teda!“ užasl Sax.

„To by stačilo.“ Boris posbíral dýky a zavěsil je zpátky na lano. „Co jste zač, dámo?“

„Jsem cikánka. Když člověk cestuje po venkově, objeví v sobě spoustu nadání. Děkuju, že jsem se k vám mohla dneska přidat, ale musím jet nakrmit kozy.“

Cestou domů ji vzpomínka na první setkání s manželem zasáhla jako dýka do srdce. Vybavily se jí hloučky cikánů, které se shlukly v odlehleém lese natěšené na odpoledne plné zábavných historek a tancování v rytmu citory. Když si chtěla na chvilku odpočinout od bujarého tance, všimla si skupinky mužů, kteří připíchli kuřecí pařáty k silnému kmeni. Smáli se, nahlas kleli a střídavě mířili noži na cíl. Kdo svou trefou odřízl jeden z drápů, získal bod navíc. Jeden z nich, snědý a štíhlý, jasně předčil všechny ostatní. Camlo. Když mířil, paprsky slunce se opřely do čepele jeho nože a ten se zatřpytil. Přesunula se blíž, aby ho mohla sledovat, a on se na ni usmál pokaždé, když jeho dýka proletěla vzduchem a odsekla jeden z pařátků. Z toho, jak jeho dýka létala znovu a znovu vzduchem, se jí roztrásla kolena. Toho večera si ji získal a pak už spolu zůstali navždy.

Sax se proplížil obchodem Druhá ruka, popadl starý kufr a visící tašky. Sbalil si oblečení, nechal pár věcí v Emporiu a vrátil se zpátky do pokoje v Motelu 5.

Maxine našťavaně poklepávala tužkou na dubový stůl s umělou patinou. Teprve teď si uvědomila, jaký dopad bude mít tahle situace na chod domácnosti i provoz obchodu mimo otevírací dobu. Ve skutečnosti svého bratra postrádala stejně jako on ji.

Aggie odemkla kredenc ve svém pokoji. Sundala samovar a vydala zavařovací sklenici na čaj. „Na semena lásky zasetá za divokých nocí,“ zvolala. Byla promrzlá na kost, a tak se zabalila do černého pláště ze skříně. Když ji celou zahalil, jeho duše k ní přimkla a pronásledovala ji. Tiskla si sklenici na prsa a tančila kolem dokola, dokud se úplně nevyčerpala. Pak si lehla, přikryla se pláštěm a mysl jí zahalila vzpomínka na vášnivé noci.

KAPITOLA

6

Lily přelétla nově doručené bestsellery a roztřídila poštu. Aby udržela své vášně pod kontrolou, vyhýbala se ředitelce knihovny, kdykoliv to bylo možné. Držela se ve svém pracovním koutku a věnovala se lepení poškozených obálek a aktualizování katalogu. Dopoledne si zkontrolovala e-mail a objevila tam odpověď ze zámoří.

Slečno McFaeová,
Světová společnost pro starožitnosti přijímá
nabídku Ústřední knihovny v Groverly podílet se
na chystané putovní výstavě starožitných knih.
Vyplňte prosím přiložené formuláře a my Vám
pošleme podrobnější informace. Časový rozvrh
turné je tímto zaplněn. Vaše knihovna bude jeho
první zastávkou.

Lily vyplnila přihlášku a obratem ji odeslala zpět. Při pomýšlení, že až sem výstava dorazí, ona už tady nebude, si povzdechla. E-mailem poslala tiskovou zprávu do místních novin, televize a rozhlasových stanic, načež pře poslala všechny informace ředitelce Trummelové.

Cestou do kantýny narazila na statného muže, který pochodoval směrem k ní. „Jestlipak to není slečna McFaeová. Toho bych se nenadál, že tady narazím na vás.“ Odmlčel se. „Dlouho jste se v Emporiu neukázala.“

„Nepoznala jsem vás, Borisi.“ Na tváři se jí objevil ruměnc. „Tuhle životní kapitulu už mám za sebou.“

„Hledám nějaké informace, které jsou uloženy ve zvláštní místnosti.“

„Máme tady oddělení speciálních fondů. Pojdte za mnou.“

Lily ho zavedla do místnosti, jejíž atmosféra měla nádech exkluzivity. Zavřela za sebou dveře, aby dovnitř nepronikal hluk zvenčí.

„Zajímá mě evropské panství zvané Jar Don. Jar Deen?“

„Přesně vím, co myslíte. Jde o panství Jardin v Alsasku. V jedné z příruček je o něm článek. Zapište se prosím u pultu.“

„Jistě.“

Lily otevřela zápisník a obrátila stránku. „Vybral jste si zajímavý titul. Zdá se, že si ho prohlíželi i jiní zájemci.“

„Poznamenejte si mě jako jednoho z nich.“ Zalistoval zpět a zamžoural na podpisy. Pak stránku zase obrátil, aby na ni naškrábal své jméno a požadované informace.

„Přinesu vám ji.“ Ukázala na zásobník bílých rukavic. „Musíte je mít na sobě celou dobu, co budete s knihou pracovat. Až skončíte své bádání, vyhodte je do koše.“

Když se Boris posadil na židli ke stolu poblíž dveří, zaskřípala pod ním. Odložil si čepici na stůl, otevřel černou aktovku a vytáhl zápisník a pero. Pak si natáhl tenké bavlněné rukavice.

Lily položila knihu na stůl. „Je to jedna z našich nejzajímavějších knih. Mám ještě jiné povinnosti. Tušíte, jak dlouho se zdržíte?“

„Jen chvilku. Ale vyřídíte si, co potřebujete, a pak se vraťte.“

V místnosti hučel zvlhčovač vzduchu, který měl udržovat správnou vlhkost.

„Někdo tady se čtenářem vždycky musí zůstat. Budu vzadu.“

Boris si vyhledal článek o *Léčivé knize* a rychle ho přelétl očima. Ohlédl se přes rameno a vytáhl nožík. Když se ostří nože zařízlo do papíru, tlumeně zakašlal.

„Všechno v pořádku?“ Lily vykoukla zpoza rohu a vydala se k němu.

Boris ukryl nůž pod čepici.

„Oceňujeme, když čtenáři nad knihami nekýchají. Přinesu vám kapesník.“

„To je jen lehká alergie. Už jsem s tím skoro hotový.“ Čekal, až odejde, ale stála dál poblíž. Hrbil se nad knihou a dělal si podrobné poznámky, které si vložil do aktovky.

„Hotovo, slečno McFaeová.“ Zavřel svazek, zakašlal a vstal.

Natáhl se pro čepici a nůž nechal vklouznout do kapsy. „Děkuju.“

Lily místo pouklízela a pak se zastavila v kanceláři, aby přidala další náruč zachráněných knih ke stohům literatury faktu. „Tak jste zase doma,“ zašeptala a umístila každý svazek na místo, kam patřil. Dlaně se jí lehce potily, když se dotýkala úhledně seřazených hřbetů. Měla radost, když viděla, jak tam bok po boku čekají na čtenáře vybrané biografie, eseje, cestopisy a příručky. Očíslované. Zaevidované. Připravené odhalit historii v celé své šíři a civilizaci v celé své spletitosti komukoliv, kdo předloží čtenářský průkaz.

Zpoza rohu vyšel předseda správní rady knihovny Humphrey v doprovodu slečny Trummelové, která na sobě měla dokonale ušitý kostýmek v sytě bronzovém odstínu.

Tento postarší džentlmen poklepal holí o zem a kývl na Lily. „Vidím, že jste ponořená do práce, i přes to nedávné nešťastné rozpočtové opatření.“

„Už to tak bude.“ Narovnála se v ramenou.

„Slečno McFaeová, čtu spoustu zpráv a odborných časopisů, takže na vás mám otázku. Měla byste nějaký tip, jak číst rychlejším tempem?“

Podala mu knihu, kterou držela v ruce. „Zkuste *Teorii chaosu* od Edwarda Lorenze.“

Do rozhovoru se vložila ředitelka Trummelová. „To je jeden z tipů, ale já vám dám několik dalších doporučení. Vytvořím vám seznam.“

„To nebude nutné. Tohle vypadá zajímavě. Už jsem o tom mockrát slyšel. O čem to je?“

Slečna Trummelová využila příležitosti. „No, to víte, jde o velice známou knihu, která byla diskutována mnoha autoritami. Tato teorie vznikla už před lety. Pojednává o... o...“

„Náhodných okolnostech, které nám poskytují neomezené možnosti.“ Lily se shovívavě usmála. „Jedním z nejčastěji citovaných příkladů je ten, kdy motýl zamává křídly a následně, třeba tisíce kilometrů daleko, se tenhle závan změnil ve vítr a ten v tornádo. Vnímám to jako příčinu a následek na dálku. Něco v tom smyslu. Změna, která se vyvine z malé, nevýznamné věci. Třeba z písečné duny. Padajícího listu.“

„Lily, prosím vás, pan Humphrey nemá čas na sáhodlouhé vysvětlování přírodních jevů.“ Slečna Trummelová se zamračila.

„Ne, jen pokračujte. Zajímá mě to,“ pobídl ji.

Ředitelka se narovнала a upravila si klopý saka. Lily mezitím pokračovala. „Knihovna svým způsobem funguje na bázi teorie literárního chaosu. Slova se ubírají různými směry a podněcují myšlení a fantazii. Vytištěné strany pak potvrzují sled příčiny a následku, přičemž někdy spustí nekonečný řetězec důsledků.“

„Přesvědčila jste mě.“

Ředitelka vrhla na Lily zlostný pohled a pak odkráčela i s předsedou, který si k hrudníku tiskl zmíněnou knihu.

Za chvilku vykoukla zpoza rohu. „Lily, potřebuji, abyste zase zaskočila za paní z poradní služby. Odchází dnes dříve.“

Lily dál třídila knihy, které přinesla.

Ředitelka Trummelová se zamračila. „A přestaňte podlízat předsedovi správní rady. O vašem osudu rozhodl rozpočet a váš přístup. Mimo chodem, nemůžu uvěřit tomu, že jste přijala nabídku zúčastnit se putovní výstavy vzácných knih, aniž byste to se mnou zkonzultovala. To od vás nebylo moc prozíravé.“

Lily pokrčila rameny. „Řekla jste mi, ať se snažím najít náhradu co nejdřív.“

„To ano, ale existují určitá pravidla, která jste záměrně ignorovala. Měla jste mě nejprve uvědomit. Už to vysílají v rádiu. Vzhledem k vašemu prezíravému postoji ode mě neočekávejte žádné doporučení.“

Lily si posunula brýle a promasírovala spánky. „Z téhle debaty mě hrozně rozbolela hlava. V poradní službě zaskočit nemůžu. Jedu si domů lehnout a přemýšlet nad tím, co si počnu se svým ubohým životem.“

Ředitelka zvedla ruku a zarazila ji. „To by stačilo. S tou poradní službou mě dostanete do pěkné bryndy. Zakazují vám opustit tuto budovu.“

„Je mi líto, ale bolí mě hlava. Jedu domů. ‚Kolik času v životě promarní člověk čekáním?‘ Ralph Waldo Emerson.“

„Vskutku vynalézavý způsob, jak opět neuposlechnout pokynů nadřízeného.“ Slečna Trummelová se zamračila. „Už mě nebaví hrát s vámi tyhle hry. Jestli teď odejdete, už se nemusíte vracet.“

„Tak tedy sbohem.“

Lily nakráčela do své kanceláře, popadla červeného motýla složeného z letáku, vrazila ho do kabelky a pospíchala ke klenutému východu. Dlaní zatlačila do vyřezávaných španělských dveří. Vydala se ke svému starému plymouthu. Nízké podpatky klapaly na chodníku.

Cestou domů se zastavila u okýnka rychlého občerstvení. „Dvě měkké tacos s extra pálivou omáčkou,“ zašeptala do mikrofonu. Svírala volant tak pevně, až jí zbělely klouby. Říkala si, že je to jako domino. Jedna věc naráží do druhé, až ji nakonec porazí. Operace. Neshody s ředitelkou ohledně

klasických titulů. Nečekaný vyhazov. Plná místnost lidí v Nolanu, kde ji lidé k smrti vydělali tím, že si chtěli číst. Pak bolest hlavy, která vyvolala její vzpurnost. Nevěděla, jak to zastavit.

Vložila si do úst poslední sousto tacos. Směs nasekaného salátu a tabasca vytryskla ven. Báječné. Jediné, co mi zbylo z kariéry knihovnice, je pálivá omáčka, která mi stéká po oblečení.

S nervy na pochodu prosvítila cestou domů na červenou. Řidič kamionu na ni zatroubil a ukázal jí prostředníček. Stočila volant, aby se vyhnula srážce, a narazila do betonových svodidel. Předek auta se slisoval. „Proboha,“ zakřičela. „To není fér. Do háje!“

Podářilo se jí auto odstavit mimo silnici. Při bližším ohledání zjistila, že nárazník je promáčknutý, světlo rozbité a mřížka rozdrčená. Když motor nenastartoval, doklopýtala domů, zavolala odtahovou službu a poprosila muže ze servisu, kam léta jezdila, o rychlý odhad ceny opravy.

Zavolal jí ještě téhož večera a neměl dobré zprávy. „Když zvážím škodu a cenu opravy, je tohle auto na odpis. Je mi líto, slečno McFaeová.“

„To nemůže být pravda,“ zamumlala. „Všechno je úplně špatně. Přesto díky, že jste se ozval.“ Zavěsila, posadila se a zavřela oči před světem.

Aggie postavila kozla na stojan na dojení. Oteklými prsty svírala kopyto a snažila se mu očistit bláto z prstů. Nejprve sebou škubal, ale pak se uklidnil a nechal ji, aby mu po obou stranách kopyta odstříhla ztvrdlé okraje. Vyrhla kopyta malým kartáčkem a nakonec obrousila spodní část. Když ho propustila, chvátal pryč a ona si chytila dalšího.

Nakonec ji to vyčerpalo a klesla do rozpadajícího se proutěného houpačického křesla na verandě. Nechala na sebe dopadat sluneční paprsky, aby se zbavila věčné husí kůže. Otevřela antologii poezie a rozhodla se, že dá džentlmenovi jménem Alfred Lord Tennyson šanci, aby rozptýlil její žal.

*Přichází ráno, ryzí a líbezná,
a záplava rosy snáší se k zemi...*

Ani Tennysonova *Maud* ale nemohla prolomit ledové sevření, které uvěznilo Aggie ve svých spárech. Ranní probuzení už nebyla tak růžová. Rosa jí nepřipadala skvostná. Ztuhlými prsty rozdrtila list čerstvé bazalky v kapse zástěry a přivoněla si. Rozdrcená bylinka nevydávala šťavnatou zelenou vůni. Švestkové knedlíky nechutnaly švestkově. Z kohoutku netekla teplá voda. Zachvěla se. Život bez jejího milovaného se scvrknul na samovar zamčený v kredenci. Pronásledoval ji duch. Její srdce ochladlo.

„Dopřáváš si voraz, tetičko?“ Griffó se šoural dolů po schodech v garáži a pak pokračoval příjezdovou cestou k poštovní schránce.

Aggie ho pozorovala, jak se vrací a mává zářivě červeným letákem.

„Aleluja,“ zvolal. „To je z panství Jardin.“

„Co to znamená?“

„To znamená, že mám sakra štěstí.“ Zastrčil si papír do kapsy a naskočil do svého kabrioletu. „Jedu si něco ověřit do knihovny v Groverly. Možná že mě bude boháč.“

Když se prach, který zvířil, znovu usadil na cestě, vzala Aggie opět do ruky knihu, aby jí dala druhou šanci.

Piper ve svém salonu právě dokončila dvě stříhání a jednu trvalou. Potřebovala si vydechnout, ale téměř neviditelné otisky na zrcadle jí lezly na nervy. Vzala to pěkně popořadě z jedné strany skla na druhou. Postříkat, setřít, postříkat, setřít. V půlce narazila na odolnou šmouhu. Námahou zalapala po dechu.

Když spatřila v zrcadle odraz Freddieho, jak si to vykračuje směrem k salonu, vchází dovnitř a zastavuje se přímo za ní, ruka se jí roztrásla.